

Bart Terwel vertelde dat hij voor het clubblad van damclub CTD een stukje zou schrijven over het World Cup toernooi in Wageningen, een diagrammetje per partij. Dat heb ik ook gedaan, en ook al haal ik het gemiddelde van een diagram per partij niet, het is toch een lijvig stuk geworden dat wellicht ook interessant is voor publicatie elders, ook al gaat het toch vooral over mijn eigen partijen. Anderzijds, in de kranten zult u de fragmenten van de toppers al genoeg tegenkomen, dus de techniek hier is in elk geval nieuw.

Het toernooi kende in de categorie algemeen (= heren) 92 deelnemers. De 32 dames speelden een apart toernooi. De eerste dag werd één ronde gespeeld, gevolgd door drie dagen met twee rondes. Na zeven rondes zou de ranglijst worden opgemaakt, waarna in beide categorieën de eerste zestien spelers zich zouden plaatsen voor de play-offs. De overige spelers zouden doorgaan met het reguliere toernooi volgens het Zwitsers systeem. Na de rustdag zouden in dat toernooi nog vier dagen met één ronde volgen. Het toernooi werd gespeeld met een tempo van 80 minuten per persoon per partij, plus een halve minuut per zet. Dit lijkt op het speeltempo dat vanaf komend seizoen in de nationale competitie zal worden gespeeld en dat in internationale toernooien tegenwoordig vrij gebruikelijk is, alleen krijg je er dan een minuut per zet bij. Het nieuwe tempo was toch wel wat wennen en vooral in de eerste partijen had ik moeite met de tijdsverdeling. Daarin was ik niet alleen, van Leo Aliar begreep ik dat hij zelfs een partij heeft verloren omdat hij nodig naar het toilet moest, terwijl zijn bedenktijd dat niet toeliet. Positief punt van het gehanteerde tempo is dat het vrij geschikt is voor het spelen van twee partijen op één dag, ook al blijft het toernooi natuurlijk erg zwaar. Niet alleen vanwege de drie dubbele rondes, maar ook gezien de ijzersterke bezetting van het toernooi.

Wat ook bijzonder was, was de puntentelling. Een overwinning in de reguliere partij leverde twaalf punten op. Zou de reguliere partij echter in remise eindigen, dan volgde een tiebreak met drie minuten per persoon voor een onbeperkt aantal partijen (tot er een winnaar was), plus twee seconden per zet. De winnaar van die tiebreak kreeg zeven punten, de verliezer vijf. In de play-offs werden eerst nog twee andere barrages gespeeld voor tot een tiebreak werd overgegaan. Ook werd daarin een iets verfijndere methode van puntentelling gebruikt, maar feitelijk maakte dat natuurlijk niet veel uit, zo lang je maar door ging naar de volgende ronde.

Het toernooi bij de heren is gewonnen door Roel Boomstra. Wegens een nederlaag in de eerste zeven rondes wist hij zich niet eenvoudig te plaatsen voor de play-offs, maar toen hij die eenmaal had bereikt versloeg hij achtereenvolgens Ainur Shaibakov, zijn angstgegner uit zijn jeugdperiode, de Afrikaanse rijzende ster Joël Atse en de Russische oud wereldkampioenen Alexander Schwarzman en Alexander Georgiev. De overwinningen op Schwarzman en Georgiev heb ik (evenals vele andere toeschouwers) live bijgewoond en kwamen beiden tot stand in een tiebreak, zoals hierboven beschreven. Tegen Schwarzman speelde Boomstra waarschijnlijk een huisvlijtvariant, waarin hij met een combinatie voor twee stukken naar dam doorbrak en zo de partij naar zijn hand zette. In de tiebreak tegen Georgiev had Boomstra drie partijen nodig. In de tweede partij liet hij zijn tegenstander in een gewonnen eindspel nog met remise weggelopen, maar in de derde partij sloeg hij genadeloos toe met een kleine combinatie.

Waar de play-offs spektakel boden, was ook de weg daar naartoe interessant. Na de zevende ronde moesten vele spelers een tiebreak spelen, voordat de balans voor de lucratieve play-offs werd opgemaakt. Veel spelers moesten herkampen, en de angst om te verliezen was groot. Er waren twee spelers die als ik het goed heb maar liefst twaalf partijen nodig hadden om tot een beslissing te komen! Wat ik me ook afvraag is of de spelers zelf wel wisten of ze bij winst of verlies al dan niet geplaatst zouden zijn, want door de verschillende scores die mogelijk zijn

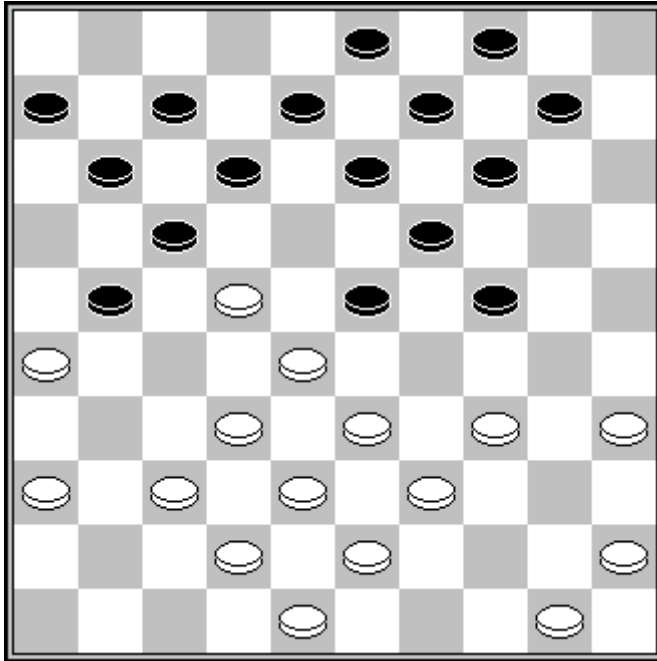
(en alle barragerende collega's) leek me dat vrij onoverzichtelijk. Maar ach, als er toch geen gelijkspel mogelijk is, is er maar één geschikte optie: winnen. Al lijkt er voor één persoon een uitzondering te zijn, maar gezien het verhaal bij mijn eigen partij uit de achtste ronde ben ik misschien niet de meest geschikte persoon om te schrijven dat ik twee finalisten van het laatste NK hoorde overleggen dat Atse's overwinning op diens continentgenoot Kouogueu in de zevende ronde mogelijk doorgestoken kaart was. Wie zich een oordeel wil vormen over de gang van zaken moet de partij daarom zelf maar naspelen en kijken of hij de gemaakte fouten en het tijdverbruik vind passen bij het niveau van de spelers. In elk geval haalde Atse nu de play-offs en het moet gezegd, met sneldamoverwinningen op Tsjizjov en Valneris was hij daar één van de smaakmakers.

Behalve Roel Boomstra haalden ook de Nederlanders, sterker nog Gelderlanders, Alexander Baljakin en Jasper Lemmen de play-offs. De paring voor deze wedstrijden vond op de rustdag plaats. Om een hoge klassering in de eerste zeven ronden te belonen mocht de hoogst geklasseerde, nog niet gepaarde speler twee spelers kiezen, waarvan hij er door loting één als tegenstander toegewezen zou krijgen, totdat alle partijen uit de achtste finale van play-offs bekend zouden zijn. Georgiev mocht als eerste kiezen, en wilde loten tussen Verkhovykh en Lemmen. Het werd Lemmen. Vervolgens mocht Domchev kiezen, en hij koos voor Verkhovykh en Ndjofang. Opnieuw ontsprong Verkhovykh de dans. Verkhovykh was de play-off deelnemer met de laagste rating, maar door een overwinning in de zevende ronde was hij hoog geëindigd in het klassement en nu mocht hij als derde zijn mogelijke tegenstanders kiezen. Waar de vorige spelers op zoek gingen naar een relatief gemakkelijke tegenstander, koos hij voor de toppers Schwarzman en Boomstra. Het werd eerstgenoemde, die geen moeite deed zijn vreugde daarover te verbergen. Boomstra zelf maakte ook een opvallende keuze, althans wat is dapper als je tussen zoveel sterke spelers moet kiezen en als een van de laatsten niet veel opties meer hebt: hij koos voor Shaibakov, zoals gezegd een angstgegner, en Ivanov, die hem in het reguliere toernooi had verslagen.

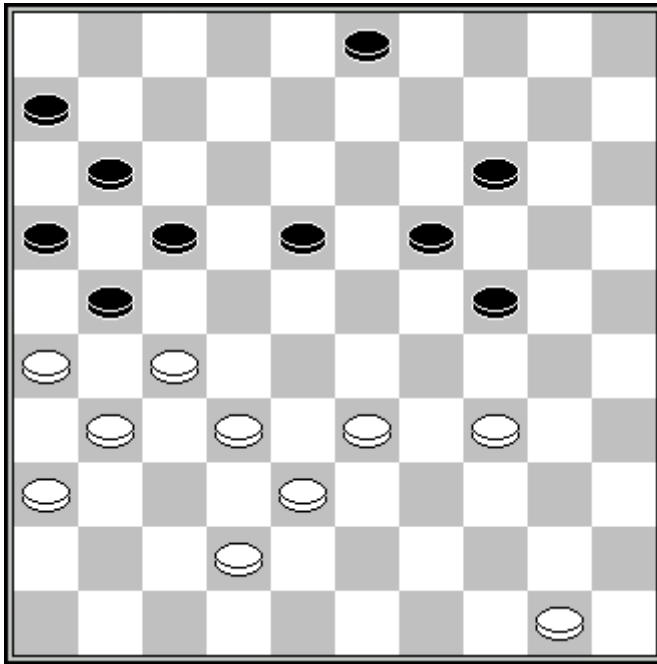
Het toernooi bij de dames is gewonnen door de Poolse Natalia Sadowska. Vitalia Doumesh haalde als enige Nederlandse deelnemster de play-offs.

Na dit algemene gedeelte nu over naar mijn eigen partijen. De eerste ronde werd ik gepaard aan de Russische grootmeester Alexander Getmanski. Na diverse remises tegen topspelers in voorgaande toernooien hoopte ik op een nieuwe stunt. Vanuit de opening kreeg ik met zwart een randschijf op veld 36. In het middelspel had ik door tactische dreigingen wat opbouwproblemen en kwam in het nadeel. Uiteindelijk organiseerde mijn tegenstander een doorbraak op mijn korte vleugel ten koste van slechts één schijf. Ik had het gevoel te zijn weggespeeld, al heb ik op een belangrijk moment wel spoken gezien waar er feitelijk niets meer aan de hand was. Maar dat komt natuurlijk ook door de druk waar je zowel op het bord als op de klok onder hebt gestaan.

De tweede ronde moest ik tegen Lossini Savané, een speler waar ik (internetpartijen daargelaten) twee of drie keer eerder tegen gespeeld (gesneldamd) had, met evenveel nullen als resultaat. Ik had het gevoel dat ik de positioneel betere dammer ben, maar Savané is handig en snel en echt blij met hem als tegenstander was ik niet. Ik had de partij voorbereid en gezien dat hij tegen zo ongeveer alles en iedereen een kortevleugelopsluiting (KVO) speelt, dus zijn schijnbaar geliefde speltype wilde ik vermijden. De keuzes in de opening kostten me veel tijd, mede door het snelle spel van mijn tegenstander. Uiteindelijk kwam de volgende stand op het bord, hoewel nog vroeg in de partij was dit de op een na laatste zet waarvoor ik nog echt tijd kon uittrekken.

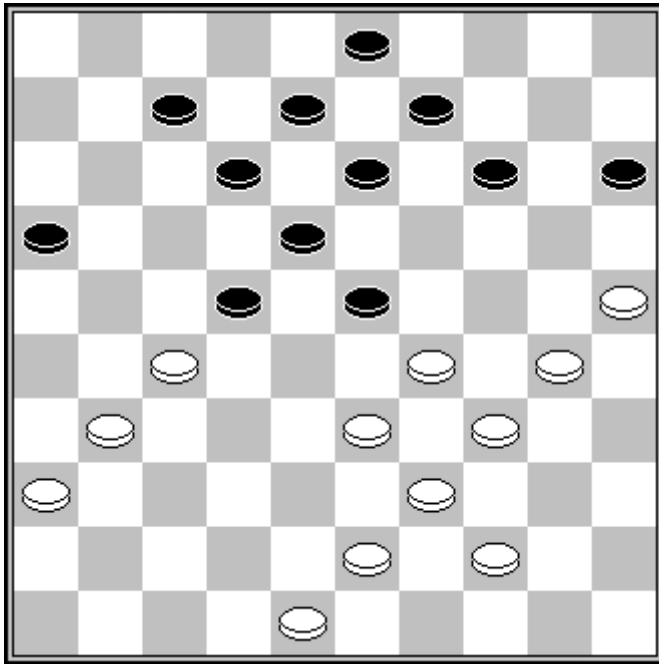

Hier heb ik eerst nagedacht over de manoeuvre 36-31-27. Na 1. 36-31 mag 1. ... 21-27 niet wegens 2. 32x21 23x41 3. 22-18 13x22 4. 42-37 41x32 5. 38x18 12x23 6. 21x1. Het leek me te mooi om waar te zijn, dus toen ik het verloop 1. 36-31 12-18 2. 31-27 8-12 3. 27x36 18x27 4. 32x21 23x41 signaleerde heb ik niet meer verder gekeken. In werkelijkheid mocht zwart op 1. 36-31 helemaal geen 1. ... 12-18 spelen, omdat dan volgt 2. 34-29 18x36 3. 29x20 14x25 4. 33-29 23x34 5. 39x30 25x34 6. 28-22 17x28 7. 32x5. Overigens kan zwart het na 1. 36-31 nog wel gelijk houden met 1. ... 24-29. Maar goed, dit heb ik in de partij niet gezien en dus ook geen 36-31 gedaan. In plaats daarvan kwam 1. 34-29 23x34 2. 39x30, maar pas nadat ik had vastgesteld dat zwart nu geen dubbeloffer heeft met 2. ... 24-29 3. 33x24 19-23 4. 28x19 17x28 5. 32x23 13-18 6. 26x17 18x20 7. 30-25 en over één of twee zetten slaat wit naar veld 5. In de partij volgde 2. ... 12-18 3. 43-39 18x27 4. 28-23 19x28 5. 33x31 en na nog enkele zetten had ik met mijn hele opzet bereikt dat er alsnog een KVO op het bord kwam.

De laatste keer dat ik wat meer tijd nam was in deze stand, al zat ik hier al wel duidelijk onder druk van de klok. Ik had onvoldoende rust om het verloop na de ruil 1. 33-29 24x33 2. 38x29 goed door te nemen, het leek me in elk geval voor mij erg geforceerd en ik zag geen kwaad in het alternatief 1. 33-28. Dat was ten onrechte, want mijn tegenstander combineerde hierna met 1. ... 18-22 2. 27x18 24-29 3. 34x23 17-22 en hoe wit ook slaat (daar heb ik trouwens ook wel wat tijd voor genomen, maar toen maakte het verder niet meer uit), zwart trekt altijd aan het langste eind. In de diagramstand is naast 1. 33-28 ook 1. 42-37 verhinderd, omdat zwart de zaak dan forceert met 1. ... 18-23 2. 33-28 23-29 3. 34x23 17-22 en opnieuw is geen van de slagkeuzes toereikend om wit nog een punt aan de partij te laten overhouden. Ik had dus toch 1. 33-29 in plaats van 1. 33-28 moeten doen om aan de dreiging 24-29 het hoofd ter bieden.

In de derde ronde stond WSDV-clubgenoot Arie Janssen van Doorn op het programma, een speler tegen wie ik geen slechte score heb, maar in onze partijen met normaal tempo heb ik het positioneel toch vaak lastig met hem. (Dat dat niet in de onderlinge score tot uitdrukking komt, komt door blunders van Arie.) Mede omdat ik daarmee hoopte te voorkomen dat Arie in zijn eigen spel terecht zou komen, besloot ik aanstalten te maken tot een eventuele centrumomringeling. Wellicht mede omdat Arie al snel besloot mijn schijf op 27 (over 21) aan te vallen won ik veel tempi en kwam mijn opzet goed uit de verf. Uiteindelijk zag Arie zich genoodzaakt in de halve hekstelling te gaan staan. We bereikten de volgende stand.

Hoewel ik de opening in deze partij al wat sneller had gespeeld, hadden de beslissingen daarna me veel tijd gekost, zodat ik hier al vrij snel voortzette met 44-40. De zet 1. 30-24 leek me erg gevaarlijk en heb ik nauwelijks bekeken, maar blijkt feitelijk erg kansrijk. Wit dreigt daarna namelijk door te breken met 24-19 13x24 29x20 15x24 34-29 23x34 39x10, terwijl de meest logische zwarte reacties om dat te voorkomen combinatief zijn verhinderd:

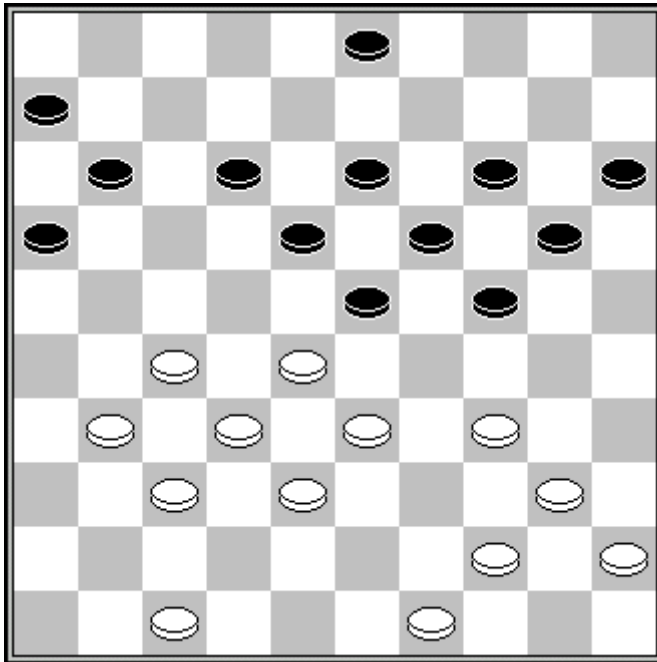
- 1. ... 23-28 2. 25-20 14x25 3. 24-19 13x24 4. 29x20 25x14 5. 31-26 22x31 6. 33x11 16x7 7. 36x27;
- 1. ... 14-19 2. 48-42 19x30 3. 25-20 15x24 4. 34x25 23x34 5. 39x19 13x24 6. 33-28 22x33 7. 27-21 16x27 8. 31x11;
- 1. ... 14-20 2. 25x14 9x20 3. 34-30 23x25 4. 24-19 13x24 5. 27-21 16x27 6. 33-29 24x33 7. 36x17 12x21 8. 31x11.

Toch had zwart nog wel een redding gehad, die bestond uit 1. ... 16-21 2. 27x16 22-28 3. 33x22 18x27 4. 31x22 14-20 en ondanks alle varianten waar wit uit kan kiezen, zal zwart zich redden.

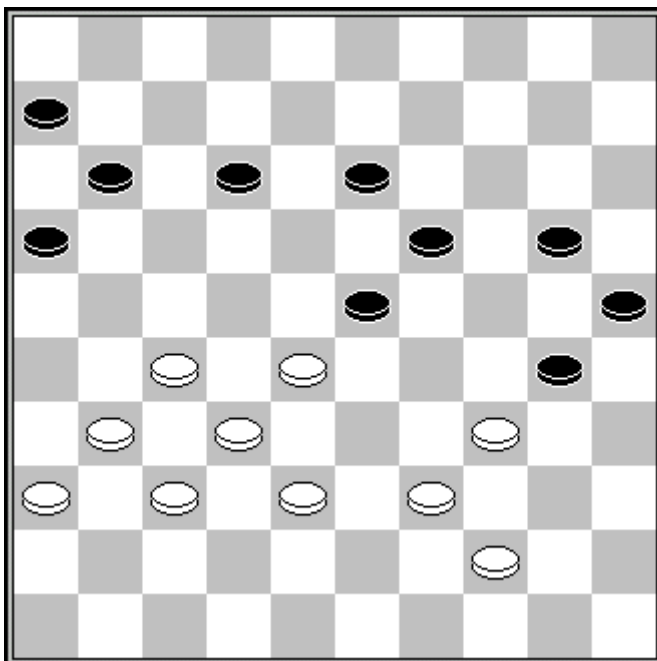
In de partij bleef ik de beste kansen houden, maar winst zat er niet in. Daarom moesten we sneldammen, waarbij ik Arie opnieuw in de halve hekstelling nam. Ik bereikte een positionele streefstand en won de partij.

De vierde ronde stond Jan Hendrik Kok op het menu. Mijn tegenstander trok voor het begin van de partij veel tijd uit, maar toch kreeg ik het voordeel en bouwde dat steeds verder uit. Met een slechte stand en al vroeg in de partij nauwelijks nog bedenktijd leek het een kwestie van tijd tot mijn tegenstander zou breken, maar hij hield lang stand. Pas in het eindspel kreeg ik voordeel dat waarschijnlijk winnend was, maar om dat zeker te weten is een sterker damprogramma nodig dan waarover ik de beschikking heb. Inmiddels zelf ook in tijdnood gekomen koos ik evenwel niet de beste voortzetting, zodat de partij remise liep. In de eerste sneldampartij kwam ik in het middelspel een schijf voor en had moeten winnen, maar verprutste de partij. De tweede partij stond ik volgens omstanders verloren, maar of dat echt zo was weet ik niet. De remise die er uit rolde was in elk geval niet nipt. De derde partij won ik positioneel door centrumvoordeel in het late middelspel.

De daaropvolgende ronde trof ik David Riupassa. Na een (vooral door mij) snel gespeelde opening, waarbij veel schijven van het bord verdwenen, vreesde ik dat de stand al snel te gemakkelijk zou worden voor mijn tegenstander. Gelukkig kwam er toch gesloten klassiek spel op het bord.

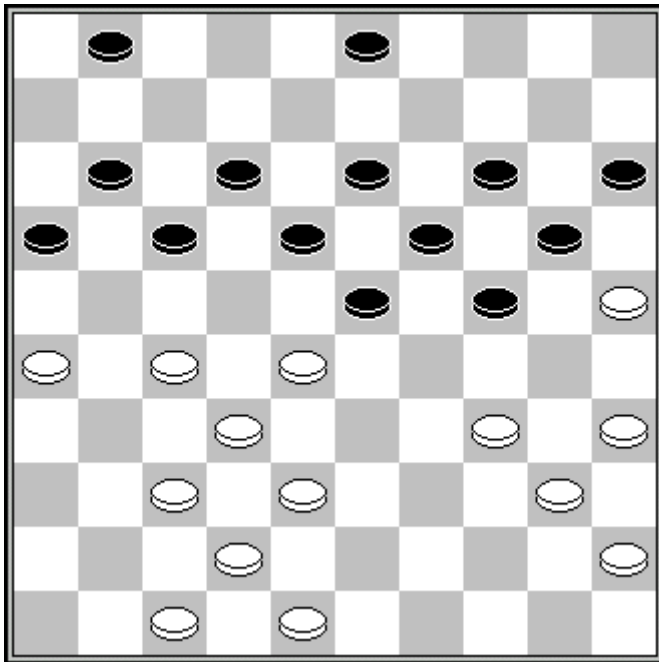

Ik heb in deze stand overwogen 1. 47-41 te spelen, omdat na 1. ... 24-30 2. 33x24 19x50 3. 28x17 11x22 kan volgen 4. 38-33 50x28 5. 32x12. Vanwege 5. ... 6-11 6. 27x18 11-17 7. 12x21 16x47 heb ik dat toch maar achterwege gelaten. Wat ik tijdens de partij niet heb gezien, maar Truus wel, is dat wit in plaats van 4. 38-33 'gewoon' 4. 41-36 kan spelen, en het zwarte voordeel is nog niet zo heel duidelijk volgens haar. (Al zou dat geen reden voor me zijn geweest om de afwikkeling toch toe te laten.)

In het positionele vervolg leek ik weinig te bereiken, maar uiteindelijk ging mijn tegenstander, bij wie de tijd toch duidelijk mee begon te spelen, de fout in. Voor bovenstaande stand had ik zelf nog voldoende tijd over en berekende de variant 1. 44-40 30-35 (om een opsluiting van de zwarte lange vleugel te voorkomen) 2. 38-33 35x44 3. 39x50 en omdat 3. ... 20-24 is verhinderd, gaat wit de volgende zet 33-29 doen. De zet 3. ... 12-18 nu, of op de volgende zet, leidt tot een positionele catastrofe, omdat de schijven, die nu nog op 6, 11, 12, 13, 16, 19 en 23 staan, daarna krachteloos zijn. Op 3. ... 13-18 4. 33-29 20-24 5. 29x20 25x14 komt 6. 28-22. Mijn tegenstander koos dan ook voor de variant. 3. ... 12-17 4. 33-29 13-18 5. 27-21 16x38 6. 37-32 38x27 7. 31x15 23x32 8. 15-10 32-38 9. 10-5 en omdat zwart nu door de dreiging 34-30 niet direct mag doorlopen heeft wit een eindspel dat ik als kansrijk taxeerde en waarschijnlijk gewonnen is. Na het uitvoeren van de combinatie bleef ik echter doorvluggeren, waar mijn tegenstander in mee ging en zo de dreiging overzag, zodat ik eenvoudig de twaalf punten kon bijschrijven.

In ronde zes moest ik tegen Jannes Kromhout. Ik had bewust niets voorbereid (sterker nog, bij het betreden van de speelzaal wist ik net als de vorige dag niet tegen wie ik moest spelen), maar koos wel bewust voor een klassieke opzet. Dat bleek terecht, want ik kreeg duidelijk voordeel en kon in het middelspel de winst forceren.

Mijn tegenstander speelde 1. 38-33. Ik had gepland 1. ... 24-30 2. 35x24 20x38 3. 33x42 23-29 4. 34x23 18x38 5. 32x43 om vervolgens schijfwinst te gaan forceren, beginnend met 5. ... 12-18. Verrast dat de zet 1. 38-33 toch kwam (al lijkt wit weinig alternatieven te hebben) nam ik een en ander nog eens door en stelde toen vast dat wit niet 4. 34x23 zou slaan maar 4. 33x24 19x39 5. 28-23 18x29 6. 27-22 17x28 7. 32x43 en het staat weer gelijk. Een winnende spelgang was wel aanwezig voor zwart, namelijk 1. ... 23-29 2. 34x23 18x38 3. 42x33 12-18 en de enige variant waarmee zwart niet geforceerd een schijf wint lijkt het positioneel rampzalige 4. 48-42 1-6 5. 47-41 17-22 6. 28x17 11x31 7. 41-36 24-29 8. 33x24 20x29 9. 36x27 29-33 en de gespleten witte stand is krachteloos. Op dit idee ben ik echter niet gekomen en na een verkeerd plan kwam ik zelfs in het nadeel terecht, maar wist een en ander wel remise te houden. Het sneldammen won ik vervolgens in de eerste partij, dankzij een twee-om-drie in de opening waarna ik de zaak in laat klassiek afmaakte.

Wie naar de diagramstand kijkt zal zich wellicht afvragen of er voor wit nog redding mogelijk is. Dit is inderdaad het geval, en wel zeer fraai. 1. 34-30 1-6 2. 48-43 3-8 3. 28-22 17x28 4. 43-39 en nu krijgt wit de geofferde schijf weer terug, aangezien op 4. ... 11-17 de combinatie volgt met 5. 27-22 18x27 6. 32x21 16x27 7. 37-32 28x48 8. 38-33 48x34 9. 40x9 14x3 10. 25x23 en omdat wit ook schijf 19 wint blijft het gelijk.

De middagronde van die dag trof ik in Jesse van Beek opnieuw een WSDV-clubgenoot. Recent had ik in het zomertoernooi van WSDV twee partijen met het rapidtempo van hem verloren, en misschien dat hij daarom voor een gewaagde halfopen klassieke opzet koos, waarover hij zelf na afloop niet te spreken was. Nadat ik met wit opstootte naar veld 23 nam Jesse een afwikkeling, waarna spel ontstond waarin de vraag was wat zwaarder zou wegen: mijn fraai opgestelde lange vleugel of de mogelijkheid voor Jesse om de opgerukte schijven te activeren, die hij daar had staan. In het late middelspel leek ik na een tactische dreiging wat doorbraakkansen te krijgen, maar eigenlijk was er niets aan de hand en zat er een betrekkelijk eenvoudige remise in de stand. Jesse besteedde vrijwel al zijn bedenktijd maar kon die niet vinden en na nog enkele foutzetten zou hij in verloren stand door de vlag gaan.

Na de rustdag werd het tijd voor mijn tweede partij in ruim twee maanden tegen de Afrikaanse grootmeester Leopold Kouogueu. Vanuit de Kelleropening nam hij een afwikkeling die mij een wat scheve schijvenverdeling bezorgde. In het middenspel deed zich vervolgens een incident voor. Mijn tegenstander had al zeker eens en waarschijnlijk meerdere malen in de partij schijven aangeraakt en die zonder te zetten weer losgelaten, om het stuk daarna alsnog te spelen. (Ook voerde hij zijn zetten soms zeer langzaam uit, alsof hij dacht dat hij nog terug kon zolang hij het stuk nog vast had.) Of dat helemaal volgens de etiketteregels is waag ik te betwijfelen, maar zolang hij na het loslaten met dezelfde schijf speelde liet ik hem zijn gang gaan, want het kostte hem alleen maar extra bedenktijd. Op een gegeven moment pakte hij echter schijf 30 vast (waarmee alleen de zet 30-25 mogelijk was), maar zat later met zijn hand boven schijf 36. Ik had echter een voorkeur voor 30-25, haalde er een arbiter bij en verzocht mijn tegenstander 30-25 te spelen. Mijn tegenstander ontkende schijf 30 te hebben aangeraakt en de arbiter maakte met zijn gezichtsuitdrukking kenbaar niets voor me te kunnen doen, maar Kouogueu speelde toch 30-25. De partij leek toen vrij gemakkelijk naar remise te lopen, maar vlak voor het eind van de partij kreeg mijn tegenstander in wederzijdse tijdnood een eenvoudige, grote praktische winstkans. Analytisch gezien was er niets aan de hand, maar ik kan me nauwelijks voorstellen dat ik de remise nog zou hebben gevonden zonder bedenktijd en in de gedachte dat de remise, die net nog zo eenvoudig leek, nu opeens ver weg was. Maar gelukkig voor mij miste mijn tegenstander deze kans zodat het alsnog remise werd. Na afloop was mijn tegenstander boos. Hij vond mij onsportief en beweerde opnieuw dat hij schijf 30 niet had aangeraakt. Ik heb er niet de geringste twijfel over dat hij dat wel gedaan heeft en stel in dat verband de retorische vraag of iemand met zijn ervaring zich door mij zou laten afbluffen als hij niet zou weten dat ik gelijk had. En passant meldde mijn tegenstander nog dat hij gewonnen stond als hij geen 30-25 had hoeven te spelen. Dat laatste is Truus niet met hem eens, sterker nog, volgens haar is het zelfs de beste zet die wit in die stand had...

Vanwege de remise hebben we ook nog gesneldamd. Vooraf heb ik de hoofdarbiter verzocht wat extra op te letten gezien de voorgeschiedenis, en toen bleek dat mijn tegenstander daar over mij geklaagd had. De partij zelf was verder niet echt spannend. In de opening (33-28 20-25 39-33 14-20 44-39 10-14 31-26 5-10 37-31 19-24 49-44 24-29 33x24 20x29 34x23 18x29

of in elk geval de stand die na deze zetten ontstaat) werd ik al snel voor tactische problemen geplaatst, die ik niet meer te boven kwam.

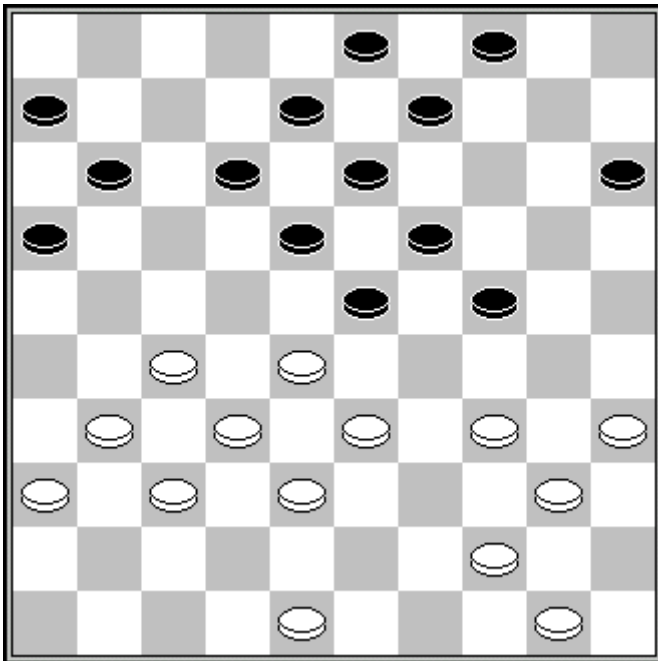
Hoewel ze bij dit voorval niets verkeerd deden, had ik dit toernooi wel veel te stellen met de arbitrage, vooral met één bepaalde arbiter, die er behagen in leek te scheppen om de spelers haar autoriteit te doen gelden. Zo heb ik een forse uitbrander van haar gekregen toen ik Bart tien minuten voor aanvang van een barrage het fragment uit mijn partij tegen Arie Janssen van Doorn wilde tonen, maar een dag later presteerde dezelfde arbiter het om naast mijn bord een gesprek te gaan voeren terwijl ik een tiebreak aan het spelen was... De arbitrage was ook in andere opzichten van twijfelachtig niveau. Wie een regel aankondigt dat te laat komen (na één waarschuwing) wordt bestraft met partijverlies, maar er keer op keer niet in slaagt de zelf vastgestelde aanvangstijden te halen, maakt zich in mijn optiek niet geloofwaardig. En daarmee heb ik nog niet al mijn irritaties over de arbitrage genoemd.

In ronde 9 stond de Mongolische grootmeester Dul Erdenebileg op het programma, althans zo heette hij vroeger en ook afgaand op zijn notatiebiljet veronderstel ik dat Erdenebileg zijn achternaam is, maar tegenwoordig wordt hij ook vaak Erdenebileg Dul genoemd. Ik had me op hem voorbereid en hoopte hem in een variant die hij vaker speelt te kunnen verrassen met een (niet nieuwe) manoeuvre, die ik ooit voor Amrillaev had voorbereid, maar toen niet op het bord kwam omdat die een andere openingszet deed. Een en ander kwam nu inderdaad op het bord en er ontstond spel waarin ik structureel mooi stond, maar wel moest oppassen dat mijn tegenstander mijn lange vleugel niet zou overrompelen. Ik liet een grote ruil toe die mij hoogstwaarschijnlijk een makkelijke remise zou bezorgen en die mijn opponent dus niet nam. Toen kreeg ik echter mooi klassiek spel omdat mijn tegenstander zijn tempovoorsprong niet zou kunnen omzetten in activiteit. Ik speelde het echter niet helemaal goed, waardoor de stand wat meer open werd en ik wat scheef stond. Met inmiddels niet al teveel tijd meer koos ik niet het beste plan en kwam in een hopeloze positie te staan. Ook mijn tegenstander zat echter niet al te ruim in de tijd en liet mij doorbreken naar dam, waarna ik het nog vrij gemakkelijk remise kon maken. In de daaropvolgende sneldampartij dacht ik in een spannende stand een combinatie uit te halen door mijn tegenstander 27x49 en 49x19 te laten slaan, waarna ik zelf met 23x3 naar dam zou slaan, maar overzag dat zwart niet 27x49 maar 27x40 zou slaan.

De voorlaatste ronde speelde ik met zwart tegen Matthias de Kruijf. Ook hem had ik voorbereid en hij houdt duidelijk van omsingelingsspel. Een half jaar geleden had hij me in de provinciale competitie met dat spel ook al schijfwinst afgedwongen, waarna ik de partij niet geheel onfortuinlijk toch nog wist te winnen. Hoe dan ook, ik had nog niet helemaal besloten hoe ik de partij zou gaan opzetten, maar omdat Matthias had verwacht dat ik me wel zou hebben voorbereid deed hij een opening die hij normaal nooit speelt, zodat mijn overpeinzingen de prullenbak in konden en ik al snel een flankaanval kreeg. Helemaal vertrouwen deed ik het toch niet, en toen de kans zich voordeed ging ik met mijn voorpost naar veld 36. In het spel dat ontstond moest ik rekening houden met een aanval op mijn schijf op veld 24, maar toen ik ook veld 23 in handen had was die aanval afgeslagen en kon ik zelfs met mijn lange vleugel de korte vleugel van mijn tegenstander aanvallen. Uiteindelijk wandelde ik daar doorheen naar dam, won zo de partij en versloeg daarmee voor de vierde keer dit toernooi een WSDV-er, me daarmee en passant revancherende voor het feit dat ik niet als zodanig in het programmaboekje was vermeld.

In de slotronde moest ik het opnemen tegen Farhad Huseynov uit Azerbeidzjan. Ik was verkouden geraakt en voelde me niet scherp, maar slaagde er gelukkig in de opening snel te spelen, om zo voldoende tijd over te houden voor de beslissende fase van de partij. Mijn

tegenstander had wel wat tijd nodig in de opening, maar gebruikte die vooral voor andere zaken. Kort voor aanvang had ik hem nog bij de balie van het hotel zien staan (met al een waarschuwing voor te laat komen op zak!) en tijdens de partij kwam ik hem op weg naar het toilet tegen toen hij schijnbaar zijn bagage uit zijn hotelkamer had opgehaald. (Sympathiek als ik ben heb ik de arbiter daar verder niet van op de hoogte gebracht.) Ook kan je natuurlijk niet thuis komen zonder over wat vakantiefoto's te beschikken. Desondanks had ik het best lastig, maar met een zet, die doet denken aan mijn partij tegen Riupassa, kon ik het wat vereenvoudigen.

In deze stand, met wit aan zet, moet wit rekening houden met de zwarte manoeuvre 12-17-22, waarna een ruil met 31-26 alleen nog mogelijk is na 48-42, maar schijf 48 wil je juist aan de andere kant van het bord hebben. Nu zijn er verschillende plannen om met die manoeuvre om te gaan, maar vanuit mijn wens om de zaak eenvoudig te houden wilde ik graag over de ruil met 34-29 kunnen beschikken en speelde dan ook 1. 50-45. De zwarte reactie 1. ... 24-29 2. 33x24 19x50 3. 28x19 13x24 leidt na 4. 27-21 16x27 5. 31x2 slechts tot schijfverlies voor zwart. Zwart nam dit dan ook niet en speelde 1. ... 12-17, waarna ik een hoop ruilen nam, met een uitbraak naar veld 22 klassiek vermeed en ondanks wat druk van mijn tegenstander toch een vrij gemakkelijke remise bereikte. In het sneldammen verloor ik vervolgens.

Al met al was het toch wel een goed toernooi voor me, al vraag ik me wel af hoe het zou zijn gegaan als ik de laatste sneldampartij wel scherp was geweest. De eerlijkheid gebiedt me echter te zeggen dat mijn nederlaag meer van strategische aard was, dan dat er sprake was van een tactische misser van mijn kant.

Hoewel ik de opzet met tiebreaks heel aardig vind, vraag ik me wel af of het grote aantal puntengroepen de werking van het Zwitsers systeem niet wat verstoort. Wat de systematiek met tiebreaks ook wat in de weg staat is de huidige systematiek voor ratings en titelnormen, want het lijkt dat door veel mensen de partij met 'langzaam' tempo toch als de enige 'echte' partij wordt gezien. Uiteindelijk heb ik zelf drie van die echte partijen gewonnen en er twee verloren, terwijl de gewonnen en verloren barrages gelijk zijn verdeeld over de zes remises in de reguliere partijen. Behalve dat ik nog een geldprijsje tegemoet kan zien omdat mijn score

beter is dan mijn rating had doen vermoeden, zou ik volgens de wedstrijdleiding ook een MI-norm hebben gescoord. Gezien het onwaarschijnlijk grote aantal mensen dat een titelnorm zou hebben behaald (en de prestaties van sommigen van hen) heb ik het toch maar even nagerekend, en kreeg daarbij de indruk dat ik toch echt slechts een MF-norm heb gehaald. Niet dat het veel uitmaakt, want het niveau om MI te worden heb ik toch niet, dat blijkt wel als je toch vrij tevreden bent met een toernooi waarin je onder dat niveau presteert.